

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

27 червня 1967 року в Києві відкрився Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На порядку денному Пленуму:

1. Про підсумки червневого (1967 р.) Пленуму ЦК КПРС.

2. Про роботу підприємств чорної металургії і заходи по дальшому розвитку технічного прогресу в металургійній промисловості республіки.

На Пленум запрошені секретарі обкомів КП України, які займаються питаннями промисловості, міністри, керівні працівники республіканських міністерств, організацій і відомств, керівники і секретарі партійних організацій, підприємств, науково-дослідних, проектно-конструкторських інститутів та будов чорної металургії, секретарі обкомів ЛКСМУ, передовики і новатори виробництва, працівники науки, культури, преси.

З доповіддю у першому питанні порядку денного Пленуму виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України тов. П. Ю. Шелест.

В обговоренні доповіді взяли участь товариші: Г. І. Ващенко — перший секретар Харківського обкому КП України, Ф. П. Головченко — перший секретар Київського обкому КП України, І. І. Стрельченко — бригадир комплексної бригади шахти 5-біс тресту «Петровськвугілля» Донецької області, М. С. Синиця — перший секретар Одеського обкому КП України, В. С. Куцевол — перший секретар Львівського обкому КП України, М. П. Бажан — письменник, О. С. Григоренко — перший секретар Чернівецького обкому КП України, О. Г. Бузницький — голова колгоспу імені Жданова Миронівського району Київської області, М. М. Бурисенко — перший секретар Чернігівського обкому КП України, В. М. Глушков — академік, директор Інституту кібернетики Академії наук УРСР, О. І. Рогачова — перший секретар Білокуракинського району КП України Луганської області, В. М. Цибулько — перший секретар Ждановського міськкому КП України Донецької області, П. П. Козир — перший секретар Вінницького обкому КП України, Ю. М. Даденков — міністр вищої і середньої спеціальної освіти УРСР.

28 червня 1967 року продовжував роботу Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

В роботі Пленуму беруть участь секретар ЦК КПРС тов. М. С. Соломенцев, заступник Голови Ради Міністрів СРСР тов. В. Е. Димшиць, міністр будівництва підприємств важкої індустрії СРСР тов. М. В. Голдін, міністр монтажних і спеціальних будівельних робіт СРСР тов. Ф. Б. Якубовський, заступник голови Держплану СРСР тов. М. А. Перцев, перший заступник міністра чорної металургії СРСР тов. О. П. Борисов та інші відповідальні працівники ЦК КПРС, союзних міністерств і відомств.

Тривало обговорення доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КП України тов. П. Ю. Шелеста «Про підсумки червневого (1967 р.) Пленуму ЦК КПРС».

У дебатах на доповідь виступили товариші: І. Д. Назаренко — директор Інституту історії партії ЦК КП України, В. Г. Куликов — командуючий військами Київського військового округу, В. О. Степанченко — директор Київського авіаційного заводу.

Із заключним словом виступив тов. П. Ю. Шелест.

В обговореному питанні Пленум одностайно прийняв постанову.

Потім Пленум заслухав доповідь міністра чорної металургії Української РСР тов. Я. П. Куликова «Про роботу підприємств чорної металургії і заходи по дальшому розвитку технічного прогресу в металургійній промисловості республіки».

В обговоренні доповіді взяли участь товариші: В. І. Дегтярьов — перший секретар Донецького обкому КП України, М. С.

Галатов — директор Криворізького металургійного заводу ім. Леніна, М. М. Всеволожський — перший секретар Запорізького обкому КП України, О. І. Жунов — директор Манівського металургійного заводу ім. Кірова, В. М. Чебриков — секретар Дніпропетровського обкому КП України, В. В. Лепорський — директор заводу «Азовсталь», В. В. Шевченко — перший секретар Луганського обкому КП України, С. С. Гезь — старший оператор Дніпропетровського металургійного заводу ім. Петровського, Г. Х. Габуєв — головний інженер електрометалургійного заводу «Дніпропецсталь», Б. Є. Патон — президент Академії наук УРСР.

29 червня 1967 року Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України продовжував свою роботу.

У дебатах на доповідь міністра чорної металургії УРСР тов. Я. П. Куликова «Про роботу підприємств чорної металургії і заходи по дальшому розвитку технічного прогресу в металургійній промисловості республіки» виступили товариші: М. С. Пичужкін — перший секретар Криворізького міськкому КП України, Г. К. Лубенець — міністр будівництва підприємств важкої індустрії УРСР, М. Б. Розенштрах — директор Інституту «Укрдіпромет», М. М. Бондаренко — секретар партійного комітету Південного гірничозбагачувального комбінату, О. П. Борисов — перший заступник міністра чорної металургії СРСР, З. І. Некрасов — директор Дніпропетровського інституту чорної металургії, О. Т. Антонов — директор Ясинівського хімічного заводу, В. Е. Димшиць — заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Л. Д. Юпко — директор заводу «Запоріжсталь», О. П. Ляшко — другий секретар ЦК КП України.

В обговореному питанні Пленум одностайно прийняв постанову. На цьому Пленум ЦК КП України закінчив роботу.

Про підсумки червневого (1967 р.) Пленуму ЦК КПРС Постанова Пленуму ЦК КП України

Заслухавши і обговоривши доповідь першого секретаря ЦК КП України тов. Шелеста П. Ю. «Про підсумки червневого (1967 р.) Пленуму ЦК КПРС», Пленум ЦК КП України одностайно схвалює постанови Пленуму Центрального Комітету КПРС «Про політику Радянського Союзу в зв'язку з агресією Ізраїлю на Близькому Сході» та «Про Тези ЦК КПРС до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції».

Пленум ЦК КП України, всі комуністи республіки гаряче підтримують і повністю схвалюють політичну лінію і практичну діяльність Центрального Комітету КПРС, його Політбюро та Радянського уряду, спрямовану на припинення агресії Ізраїлю, підтримку арабських держав, які зазнали віроломного нападу, відвернення небезпечних наслідків агресії для справи загального миру.

Войовничі сили імперіалізму, насамперед Сполучені Штати Америки і Федеративна Республіка Німеччини, намагаючись загальмувати закономірний хід історичного розвитку людства, проводять політику прямого втручання у внутрішні справи інших країн, розпалюють воєнні конфлікти в різних районах земної кулі. Розбійницька війна

США у В'єтнамі, військові приготування і прагнення ФРН до реваншу в центрі Європи, агресія Ізраїлю на Близькому Сході — це ланки загального ланцюга політики імперіалістичних кіл, спрямованої проти народів, які борються за національну незалежність, демократію, мир і соціалізм.

Агресивні дії ізраїльських загарбників, які є наслідком змови найреакційніших сил міжнародного імперіалізму, посилюють небезпеку нової світової війни, ставлять під загрозу справу миру в усьому світі, незалежність і територіальну цілісність передових арабських держав, що стали на шлях соціального прогресу і проводять антиімперіалістичну політику.

Радянський Союз, вірний політиці підтримки народів, які відстоюють свою незалежність і свободу, з самого початку агресії Ізраїлю рішуче виступив на захист волелюбних арабських народів. Швидкі, рішучі і спільні дії нашої країни та інших соціалістичних держав відіграли вирішальну роль у припиненні воєнних дій на Близькому Сході. Ці важливі кроки Центрального Комітету КПРС, Політбюро (Закінчення на 2-й стор.).

Про підсумки червневого (1967 р.) Пленуму ЦК КПРС Постанова Пленуму ЦК КП України

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

ЦК і Радянського уряду, які повністю відповідають основним цілям політики нашої партії, визначеним XXIII з'їздом КПРС і підтвердженим грудневим (1966 р.) Пленумом ЦК, дістали одностайну підтримку всього українського народу.

Пленум ЦК КП України з задоволенням відзначає, що соціалістичні держави, які підписали Заяву від 9 червня 1967 року, з новою силою виявили братерську солідарність із справедливою боротьбою арабських народів, свою рішучість невідступно вести боротьбу проти агресивних підступів імперіалізму. У відповідальний момент розвитку міжнародних подій ще раз було продемонстровано, що спільні дії соціалістичних країн є могутнім фактором приборкання військових сил імперіалізму та його агентури, відвернення нової світової війни.

Комуністи, всі трудящі України рішуче засуджують агресію Ізраїлю, окупацію ізраїльськими загарбниками частини території ОАР, Сирії та Йорданії. Український народ, як і всі братні радянські народи, вимагає негайного, без будь-яких умов виведення військ інтервентів із зайнятих ними територій за лінію перемир'я, компенсації всієї шкоди, заподіяної агресором арабським країнам.

Комуністична партія України, весь український народ повністю підтримують заяву, висловлену в постанові червневого Пленуму ЦК КПРС, про готовність Радянського Союзу разом з іншими соціалістичними країнами зробити все необхідне, щоб дати рішучу відсіч агресорові, допомогти арабським народам захистити їх законні права, відновити мир на Близькому Сході.

Пленум ЦК КП України зобов'язує обкоми, міськкоми, райкоми партії, первинні партійні організації широко роз'яснювати трудящим постанову Пленуму ЦК КПРС «Про політику Радянського Союзу в зв'язку з агресією Ізраїлю на Близькому Сході». Основну увагу в політичній роботі серед населення зосереджувати на висвітленні миролюбної зовнішньої політики Радянської держави, боротьби КПРС за згуртованість комуністичних і робітничих партій, міжнародного робітничого і національно-визвольного руху. Давати нищівну відсіч буржуазній пропаганді, викривати справжнє, антинародне обличчя імперіалізму, а також наклепницьку кампанію і розкольників дії групи Мао Цзе-дуна, яка намагається роз'єднати антиімперіалістичні сили і підірвати довіру між народами арабських держав та народами соціалістичних країн.

Партійним організаціям республіки ширше пропагувати тверду і послідовну лінію Комуністичної партії Радянського Союзу, спрямовану на перетворення в життя рішень XXIII з'їзду, неухильне проведення боротьби проти агресивних сил імперіалізму, здійснення ленінського курсу мирного співіснування держав з різним соціальним ладом. Постійно виховувати у наших людей високу пильність, почуття радянського патріотизму, готовність виконувати свій міжнародний обов'язок — надавати всемірну підтримку народам, які борються за свободу і незалежність, за соціальний прогрес, посилити військово-патріотичне виховання молоді.

Пленум ЦК КП України відмічає, що комуністи, всі трудящі республіки з великим задоволенням сприйняли Тези Центрального Комітету КПРС до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. В цьому документі, сповненому глибокого теоретичного і політичного змісту, узагальнений історичний досвід перетворення в життя вчення В. І. Леніна, всієї боротьби нашої партії за здійснення її генеральної лінії, розкривається велич героїчних звершень ленінської партії і радянського народу за 50 років, всебічно висвітлені основні напрямки і завдання комуністичного будівництва. Тези ЦК КПРС пройняті великим життєвим оптимізмом, глибокою впевненістю у вірності шляху, вказаного великим Леніним.

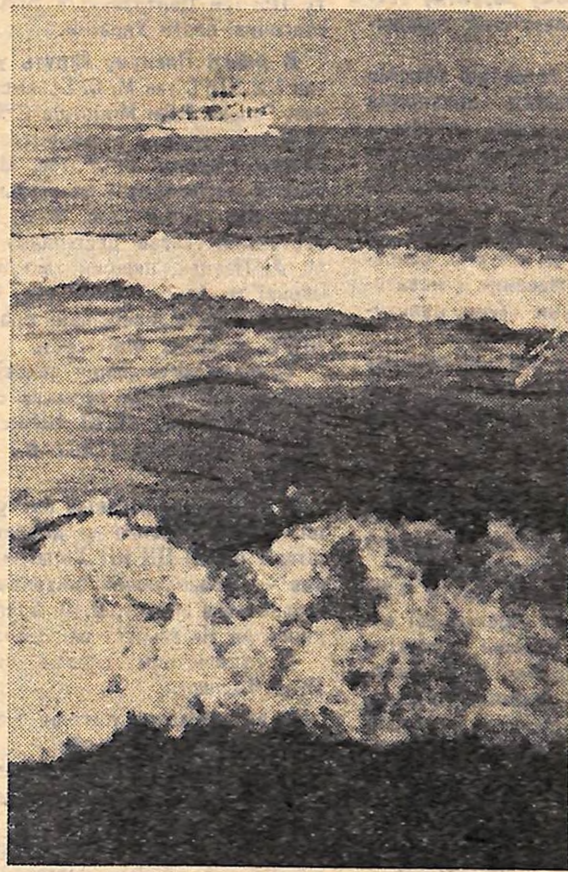
Цей історичний документ є яскравим зразком дальшого розвитку ленінським Центральним Комітетом революційної теорії марксизму-ленінізму.

Пленум ЦК КП України закликає всі партійні, радянські, профспілкові і комсомольські організації республіки організувати широку пропаганду і глибоке вивчення політичних висновків, теоретичних положень і практичних завдань, викладених в Тезах ЦК КПРС. В усій пропаганді, через пресу, радіо і телебачення всебічно і переконливо розкривати всебічно-історичне значення Великої Жовтневої соціалістичної революції, нездоланну силу ідей марксизму-ленінізму, велич історичних перемог радянського народу, торжество ленінської національної політики, показувати корінні переваги соціалізму над капіталізмом.

Пленум висловлює тверду впевненість в тому, що комуністи, робітничий клас, колгоспне селянство, трудова інтелігенція республіки, весь український народ, тісно згуртовані навколо Центрального Комітету КПРС, мобілізують свої зусилля на дальше зміцнення економічної і військової могутності нашої Батьківщини, зустрінуть 50-річчя Великої Жовтня новими трудовими перемогами.

Пленум ЦК КП України запевняє ленінський Центральний Комітет КПРС, що Комуністична партія України завжди була, є і буде вірною опорою ЦК КПРС, одним з передових і бойових загонів Комуністичної партії Радянського Союзу і не пошкодує сил у боротьбі за безсмертну справу великого Леніна, за мир в усьому світі, за комунізм.

СЬОГОДНІ УКРАЇНА ВІДЗНАЧАЄ ДЕНЬ КІРОВОГРАДЩИНИ

КОЛОСИЯ НУВ МИ ПРОДОВЖИМО ПОДВИГ

Село наше, Обознівка, звичайне: втопає в зелені, відсвічує білизною будиноків. Коли зійде місяць, верби видивляються у дзеркалі ставка, і ще відчутнішим стає подих поля. До цієї краси ми звикли і часто її не помічаємо, як і не помічаємо того, що в селі ось зовсім недавно вирости перші шість тисових красивих будиноків для спеціалістів та інших молодих сімей. колгоспників, що ось-ось стане до ладу перша черга водопроводу.

Не помічаємо, бо все це звичне, бо стільки приємних змін, що й перестав примічати. І в цьому — прикмета нашого сьогоднішнього дня.

Водночас ми з великим інтересом слухаємо розповіді старших товаришів про день вчорашній, про ті перші жовтневі дні нової епохи. Тези Центрального Комітету КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції» — цей визначний документ — підсумок півстолітньої бороть-

В ЖОВТ

Мов величезні золотаві струни, простяглися над степом проводи електротоліній. А під ними тягнеться до сонця ваговитий пшеничний колос. Далі, завітчавшись садками, ваблять своєю новизною колгоспні села. Плеще синя хвиля Кременчуцького моря, поглад в'юнком Бугом, попад тихою Ятранню, Інгулом все нові і нові ристування. Красується в степу шахтарська Олександрія, вирушають у далеч знам'янські поїзди. А серед усього цього дива — стоїть усміхнена людина, з ясною зорею на грудях, з великим людським щастям, з прекрасними помислами. Все то в нашому краї, на нашій орденоносній Кіровоградщині.

До Великого Жовтня територія нашої області була глухою окраїною царської імперії. Це тут, на території Єлисаветградського та Олександрійського повітів, сіріло в злиднях життя степовика, це тут, в поміщицьких маєтках, на заводі іноземців Ельворті, на дрібних підприємствах Бобринця, Долинської, Новоукраїнки гнув спину бідняк, щоб не згубити голодом свою сім'ю.

Під червоним розкриллям жовтневого стягу, під сонцем добра і справедливості буйним квітом розпустилося в нашому степовому краю щастя людини-трудівника. Справді великі соціально-економічні перетворення відбулися в області за славне 50-річчя. Нинішня Кіровоградщина — індустріально-колгоспна область з розвиненою машинобудівною, вугільною, легкою промисловістю, з висококомунізованим сільським господарством. Темпи зростання промисловості неабияк помітні. В минулому році, наприклад, випуск валової продукції був більшим проти 1940 року майже в 3,5 рази, видобуток бурого вугілля зріс за цей час у 25 разів, виробництво сівалок — майже в 7 разів.

Створено нові: радіотехнічні, післявоєнні розробки нових потужних — дві Олександрії, Новолинський, Олександрівський, заводів, величезні точні заводи ремонтних введені до вороньська, Івано-лівська гідрозріз Дніпра, Кремень, в підприємстві, кладів.

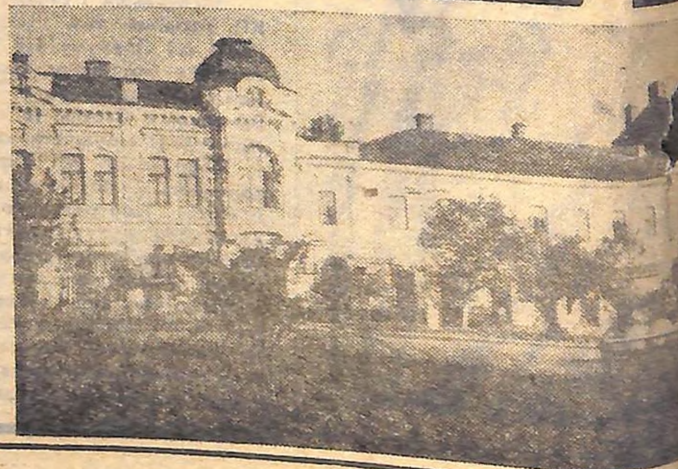
Одним з яскравих соціалістичних досягнень є розвиток сільського господарства на Кіровоградщині, об'єднанні мають нині більше, 2,5 тисячі майже 9 тисяч гектарів. До держави введено 340 тисяч гектарів електротисяч дворів тах.

Щедрою ста Урожайність за останні 5 років біля 20 центнерів була 23,4 центнерів.

Високо оцінює степівчан партія розвитку сільського господарства на Кіровоградщині, жона орденів вого Червоної на знамені «Червона зірка» му році кожен

Адресати
Вашого
Листа.

Був робочий день святковий, бо на друзі з братньою казували. Там усе Георгій Стоянов, хінського округу зав:
— Коли ви кийні.
А потім додав: — Продукцію нас задоволені.
Це було в місто реніше не раз відгуки від друзів. Тому й замовляв цьому році 700

СТЕПОВИЙ ПРИВІЙ

Краю мій, кіровоградський краю,
Сонце віте у роздоллі нив,
До грудей твоїх чоло схилиють
Вітром заціловані сини.

Идуть вони дорогами ясними,
А в очах відбилось скільки днів,
І нуртує племін молодий
В небесах блакитних понад ними.

І горить так зоряно і чисто
Сто зіниць у відблиску зорі,
Наче хтось розвішав янтари
На багрянцях обріїв вчорашніх.

І від того колос проростає,
Мов намисто сонячний разок.
Краю мій, кіровоградський краю,
Степу залюбована красо!

Бачу я твої тугі долоні,
А на них дороги осяйні,

Як сьогодні хочеться мені
Зупинити мить на оболоні!

Зупинити, хай кризь лети днів
Завітає зором до Кремгеса,
Хай зідує веселкові плеса,
Хай прибою слухає пісні.

А тоді — до шахт Олександрії,
А тоді — в Долиниці сади,
Кризь промінь розгойдану завію
Свого сина, доле, проведи.

Він тоді всім серцем докохає
Тихий шум задуманих полів...
Краю мій, кіровоградський краю,
Квітко красна, з сонцем на чолі!

Борис ЧАМЛАЙ

с. Лісне,
Кіровоградського району.

ПОЛТАВКА наша сьогодні — оновлене українське село, гаповане світлим будинками та стрункими зеленочубими вулицями.

За перспективним планом, Полтавка — місто, в якому житиме близько

Том 50-й, Полтавка

двох тисяч колгоспників та сільських інтелігентів. Це справді недалеке майбутнє. Бо вже зараз уздовж широких вулиць біжать нові типові будинки,

збудовані за кошти артілі для колгоспників. Іх — 27. А незабаром гарні квартири одержать ще 15 сімей. Окрім того, велику допомогу надаємо тим, хто будується на власні кошти.

У центрі села — Будинок культури із залом на 400 місць. Тут і сільська бібліотека, контора колгоспу. А поруч — школа, якої тут до 17-го року взагалі не було, магазин, будинок сільської Ради та відділення зв'язку.

По іншій бік вулиці виріс двоповерховий будинок, де обладнуємо їдальню та готель. Споруджуємо хлібопекарню, брукуюмо вулицю, що зв'язує село із центральним шляхом.

Скоро закінчимо лаштувати водопровід, а наступного року забрукуємо кожну вулицю та зв'яжемо шосейними усі тракторні бригади з центром, поставимо для хліборобів 25 житлових будинків,

спорудимо двоповерхову школу, бо в цій уже тісно армії школярів.

Твердо віримо в місто Полтавку! А віра ця рухає, кличе на труд мільйонів механізаторів Миколи Ярошенка, Анатолія Сироту, Василя Кучугурного, Василя Ворону, доярку, депутата районної Ради депутатів трудящих Галину Нецадін — кожного члена нашої багатої артілі.

Про що людина не думає, про що не гадає, а думи її завжди повертаються до життя. До того, що є і що буде. Прожити чесно, по-громадянському — значить залишити добрий слід на землі. Наш слід — Полтавка. В 50-томну епопею буремних літ Радянської влади нею вписано свої скромні рядки.

В. ВЕРНИГОРА,

Герой Соціалістичної Праці, голова колгоспу «Більшовик» Компаніївського району.

НЕВОВОМУ РИТМІ

СУХАРЕВСЬКА,
секретар обкому КП України

промисловості. Тільки за останні десятиліття в Україні зросло населення. Серед міських жителів в Україні, до яких належить і Сухарева, зросло населення. Серед міських жителів в Україні, до яких належить і Сухарева, зросло населення.

КПРС Новоукраїнського району нагороджений орденом Леніна, а сільськогосподарська артіль «Зоря комунізму» Новоархангельського району — орденом Трудового Червоного Прапора. Ордени та медалі засяяли на грудях майже 4 тисяч кращих трудівників області, 28 нових переможців стали в шерензі Героїв Соціалістичної праці. А поряд з своїми старшими товаришами високі нагороди мають комсомольці, молодь.

Тільки в минулому році Вітчизна нагородила орденами і медалями 164 молодих працівників сільського господарства Кіровоградщини. Серед них, у кого на грудях срібний орден Леніна, — імена ланкової М. П. Івахнюк, доярки А. І. Бондар, С. Г. Титаренко, Е. К. Прокопової, свинарки К. Я. Сиси.

Орден Трудового Червоного Прапора одержали 13 молодих виробничників, орден «Знак пошани» — 33, медалями нагороджено 113 чоловік. Більше ста колгоспників вручені Почесні Грамоти ЦК ВЛКСМ, ЦК ЛКСМУ та обкому комсомолу.

З високою напругою працюють нині кіровоградці. Промисловці, наприклад, за 5 місяців ювілейного року планове завдання по випуску продукції виконали на 105,7 процента.

Ідеш шляхами рідного краю. І радієш, що там, в колгоспних селах, з'явилися нові школи, дитячі садки, лікарні, побутові комбінати. За останні роки в області споруджено близько 300 Палаців культури, клубів. А в них — тисячі самодіяльних акторів. Ще донедавна ми знали лише про хорова капелу заводу «Червона зірка». Нині такого, а то й вищого рівня майстерності досягли десятки хоро-вих колективів. Ми пишаємось заслу-

женням ансамблем танцю УРСР «Ятрань», хором колективом педінституту, який на республіканському огляді завоював перше місце, самодіяльним театральним колективом Будинку культури імені Калініна Кіровоградського агрегатного заводу, який здійснив постановку оперети «На світанку» і зайняв одне з перших місць на фестивалі драматичних колективів у Москві.

Зростання і зростання, новизна за новизною. Все це творить багатотисячний загін наших славних степівчан, а в його шеренгах майже 100-тисячна сім'я комсомольців.

В кожному доброму починанні наша юна комсомольська відчужає повсякденну підтримку комуністів. Під керівництвом партійних організацій області комітети комсомолу проводять велику роботу по мобілізації юнаків та дівчат на успішне здійснення рішень XXIII з'їзду КПРС, XV з'їзду ВЛКСМ, завдань нинішньої п'ятирічки.

В Тезах ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції» відзначається, що партія, радянський народ до ювілею Радянської влади підводять підсумки півстолітнього шляху боротьби і перемог, осмислюють пройдені шляхи, щоб ще краще розв'язувати нові завдання. Цей партійний документ викликає у кожного трудівника почуття гордості за досягнуте, відкриває ясні перспективи на майбутнє.

І знову з'являються прикмети новово-го, передового. Прикмети творчих буднів — у рапортах нашої комсомолії. Вони — в діловому горінні, з яким стартують у життя народжені підготовкою до ювілею молодіжні ініціативи. Вони — в синівській увазі до кожного слова партії, до заповідей батьків, життя яких було і буде для нашої юні найсвятішою, найнеобхіднішою наукою.

де вантажать готову продукцію, там юнаки з замаскованих спеціальних виводили на тарі адреси. Поряд з містами Союзу виділялися: «Німецька Демократична Республіка», «Угорщина», «ОАР». Це теж значна картина. В останні три роки завод відправив більше трьох тисяч сілків в 37 зарубіжних країн. В Ірані і Сомалі, в Ефіопії і Нігерії йдуть наші машини.

В. ФЕСЕНКО,
заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

підхопили цей почин, з них 22 — комсомольсько-молодіжних. У метизному цеху з наладчиком Леонідом Шеповалом мово йшла про хорова капелу, в якій і він учасник. А от в складальному цеху вже бесідували виключно про «СУТ-17». Це — нова сілківка, наше комсомольське дитинце. Восени минулого року її поставили на виробництво. Не ладилось спочатку. Тож і взяли під комсомольський контроль. Ледь якийсь цех затримав деталі — «Комсомольський прожектор» б'є тривогу.

Коли добралася до платформи,

На знімку зверху вниз: молодий тракторист Володимир Ілюхін з артілі імені Дзержинського Знаменського району; на Кременчуцькому морі; сцена з вистави «Весілля в Малинівці» у виконанні самодіяльного народного музично-драматичного театру Бобринецького району імені М. Кропивницького; вилузу праворуч — площа імені Кірова в обласному центрі.

Фото В. КОВПАКА.

К

ОВИЛОВИЙ СТЕП оксамитово слався під кінські копита. Ніде ні душі, лише на сивих кур'ганах спочивали степові орли.

— Тут і буде домівка, — мовив козак Задоля до чорноокої Варвари. — До пана далеко, а для татарина маю баского коня та шаблюку дамаську.

Вбив перший клин в одвічну твердиню цілнини, і виріс серед дикого степу козацький курінь. А невдовзі і інші відтінки з панської неволі осіли на облюбованому Задолі місці поселення це назвали на честь дружини його Варварівкою.

Не раз схрезували козак свою зброю і з татарвою, і з польською шляхтою, та не думали вони і не гадали,

Аргонавти вийшли на шлях

Уважно вслухаються учасники зіркової естафети — учні шкіл Долинського району — в слова старожилів, у слова ветеранів громадянської і Великої Вітчизняної воєн, вчителів-істориків про рідний край, про подвиги батьків і дідів у революційні, у воєнні роки.

Схиливши голову, вслухається в розповіді і срібний воїн, що навчався став на сторожі тисячі своїх побратимів, які вісімнадцяти-і двадцятирічними пішли у безсмертя.

— Майже півроку точилися бої за визволення Варварівки, — говорять завуч місцевої школи М. Ф. Шеремет. — Повітря і земля були насичені огнем металом.

Та все ж варварівці чим могли, допомагали радянським воїнам побороти навалу. Марія Степанівна Сердюк і Олександр Миколайович Москалець відтратили спортивували поранених бійців у тил, а І. П. Сердюк довгий час переховував у себе пораненого бійця Петра Сарапульцева. Цілими сім'ями гинули радянські люди у цій відважній боротьбі. Віддала своє життя за свободу рідної землі і сім'я відважних підпільників Глушкових.

Маршрути довшали, і більше ставало записів у щоденниках учасників зіркового походу. Про буремні роки громадянської війни розповіла комсомолка Долинської середньої школи № 1 Людї Дайнезі і її товаришам вчителька з Братолубівки К. Г. Бойко.

Кожен день походу приносив Ларисі Радченко, Людї Білоус з Марфівської восьмилітньої школи, як і багатьом їх товаришам з інших шкіл, нові відкриття, кожен пройденний кілометр вражав, кликав.

...Степ спочиває у мрійному напівночі. Налитим колосом чо-ломкається нива. Тиша і спокій навкруги. Та учні знають, якою ціною здобуто це мирне поле і чисте небо, як дісталася батькам нашим право на мирну працю. Вони

знають — і серце вдячне, і серце кличе до нового подвигу.

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Сім'я і пісня

Світ захоплення нічим не вимірний, тому й дивно — закличний. Ось і для Ніли пісня — то не просто пісня, а казка, неповторна у своїй чарівності і різноманітності, де гама звуків будить гаму почуттів.

У той дивний світ ввела дітями її бабуся Марія Сергіївна. Ні, вона не читала довгих лекцій про любов до музики. Як збереться разом вся сім'я, просто попросить сина Миколу, Нілиного батька:

— Заграй щось моє.

Візьметься Микола Андрійович за баян, і українська пісня — то жартівлива, то задумливо-журна полонить кімнату. До Марії Сергіївни підсаде невістка Ніна Семенівна, підтягує, струни гітари перебирає.

От так з піснею й виростала. І сьогодні не розлучається з нею піонер-вожата, комсомолка Ніла Воробйова, солістка Компаніївського районного Будинку культури. Інколи з бабуся зустрічається... в ефірі. Якоюсь хор сільських пенсіонерів, який організувала її 65-річна бабуся, виступав по обласному телебаченню. А Ніла з своїми друзями з естрадного оркестру — по обласному радію, Бабусину «Поїхав мій миленький» продовжувала Ніліна «Двадцятий век».

Коли ж Ніла приїжджає додому, в Ганно-Требнівку, тоді в хаті справжній концерт. І все частіше батькові доводиться братися за гітару, бо баян вже дуже неохоче віддає шестикласник Сашко.

До речі, батько Ніли — шофер радгоспу «Інгульський», мати — працівник швейної майстерні. А невимірний світ захоплення кожного — пісня.

В. ЦВЯХ.

ЧЕРВОНІ РАПОРТИ

Зліт переможців ювілейного походу

Третій день у таборі комсомольського активу «Бірюсинка» триває обласний зліт переможців походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу та юних слідопитів — учасників експедиції «Шляхами Великого Жовтня».

Цей похід був масовим, тому й переможців на зльоті близько 500. Вони представили свої рапорти про зроблену роботу, матеріали туристських походів. У програмі зльоту туристські змагання і конкурси, зустрічі з ветеранами революції і Великої Вітчизняної війни, Героями Соціалістичної Праці.

Докладний звіт — в наступному номері.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
2—3 стор. № 77 (777)

В. ПОГРІБНИЙ

Є орден імені Єгорова

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14, 17, 26, 28, 31 травня та 7, 9, 23 і 28 червня).

А чи стануть рідним домом словацькі Татри? В штабі немало говорили про те, як чекає допомоги словацький народ. Скоро в загоні Єгорова переконалися, що вони прийшли на зустріч з братами. З братами по боротьбі.

Десант висадився на горі Прашовій. Саме її, як пункт розгортання дій, мали на увазі в Українському штабі. Висадка вийшла не зовсім вдаю. Довго шукали лікаря Климакова, який повис на височенній сосні, а підрильник Мельниченко розбив ногу, натрапивши на скелю, і міг підвестися через місяць-півтора. Як бути в такій складній обстановці — і така халепа. Рум'яного, дво-метрового здоров'яка диверсанти мали носити з собою. Але це неможливо.

— Наші люди доглянуть, — заспокоював словак Йозеф Подгора.

Через день при допомозі словацьких товаришів розвідка загону зв'язалася з селянами Липтової Лужні — невеликого села. Вони бралися вилікувати Мельниченка. Поклали партизани підрильника на воза. Той ледь не плакав: він, здоровий, безстрашний, буде десь переховуватись, коли його друзі вступатимуть в смертельну сутичку з ворогом. Йому не вірилось. Та хлопці накрили воза запашним сіном, і Мельниченко поїхав у Липтову Лужню.

Після висадки загону Єгорова на горі Прашовій, фашистські газетки загавкали чорними заголовками: «В Словаччині з'явився головний радянський бандит». А нижче обіцяли тим, хто піймає десантників. У Єгорова не було підстав посумніватися у даних розвідки, яка повідомила, що на Прашову йдуть цілі частини фашистських карателів. На невеликій десантній групі сунули дві гірсько-стрілецькі дивізії. І ще страшнішу звістку принесла розвідка: фашисти на гору рухаються з усіх боків. Можливість вийти непоміченими в долину відпадає.

Не хотілося говорити. Кожного гризло одне: загинуть отут, не зробивши нічого. Переб'ють, як худобу.

— Будемо битися до останнього патрона... Помремо з гідністю. Батьківщина знає про це. Це була пропозиція комісара загону Г. Мельникова.

— Треба пробиватися, — заперечив начальник штабу А. Ржецький.

Єгоров відкинув і ту і другу пропозицію:

— Нас послали сюди не для того, щоб ми загинули так просто. Навіть хай буде це по-геройському. Ми повинні залишитися живими. Ми повинні допомогти чехословацким друзям нашим досвідом партизанської боротьби. Народ стоїть під фашистським ярмом. Назріває час повстання, формуються партизанські загони. Вони подадуть допомогу Червоній Армії ударами в тилу. Цього від нас хотіли...

А час ішов.

При цій розмові присутній був розвідник Петро Ніколаєв, простий ленинградський хлопча.

— Німці люблять прямі дороги, — втрутився в розмову. — А ми розсіємося між скелями. По-нишпорять та й підуть.

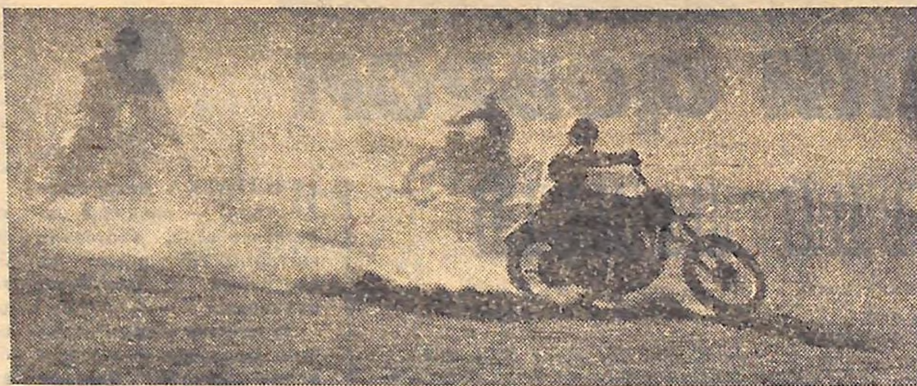
Ці слова навели на сміливу думку: зброю, скинуту загоні з літаків, десант ховає і маскує на горі, а самі партизани — по одному, групами — хащами спускаються вниз і заходять у хвіст фашистам...

12 серпня весь день фашистські карателі «билися» з радянськими партизанами, прочісуючи район висадки десанту, і вже 13 серпня повідомили своє командування, що десантні групи ліквідовані. А загін Єгорова, не втративши жодного бійця, повернувся на Прашову, розгорнув широку розвідку, почав встановлювати зв'язок з підпільними організаціями краю.

— І, може, цим ми завдячуємо Петрові Ніколаєву, — згадує Олексій Семенович.

Першим, з ким вдалося встановити зв'язок, був Подберезовський підпільний комітет партії. За кілька днів з Подберезово, де розміщувався великий металургійний завод, на Прашову прийшло близько 900 робітників. І майже кожен — зі зброєю, добутою на фашистських складах.

...Стара жінка пригнулася від тяжкої ноші. У величезному товстому платку, зв'язаному кінцями на плечі, — фашистські «лимонки».

Трудно уявити такого прихильника спорту, який би не побував на околиці Кіровограда в районі Завадірки. Тут пролягав шосейний трасою всесоюзного значення. Майже прямовисні схили, круті підйоми вимагали від гонщика абсолютної технічної і фізичної підготовки. Болельники не раз були свідками майстерних виступів миянина Ігоря Григор'єва, спортсмена з Прибалтики Руті Оссо і Вільяма Ошені, кіровоградців Людмили Настоячої і Миколи Більбаченка... Не про одні змагання, а про одні успіхи і поразки може повідати заводська траса.

На знімку: гонщики на завадіській трасі.

Фото В. КОВПАКА.

— 1.

МЕНИ ніколи не доводилося давати інтерв'ю: журналісти завжди беруть їх. А цього разу...

Із Славою Прокопчуком мене познайомили його друзі по службі. І ось ми сидимо з ним. Як тільки я відреккомендувався, що з «Молодого комунара», він засипав мене запитаннями. Скоро рік, як його призвали в армію, і, звісно, солдата цікавить усе, що сталося за цей час в його рідному Кіровограді. Я намагаюся детально відповісти, щоб хлопець хоч на хвилину відчув серцебиття степового міста, яке виколосило його.

Розповідаю про нові будинки на Рівнянському проспекті і Уфимській, про новий універмаг, тролейбусну лінію, яка будується. Розповідаю, і ми ніби крокуємо з юнаком разом по близьких нам обом місцях.

— А як музичне училище?

Слава в минулому році закінчив його по класу валторни, і, звичайно, йому хочеться почути хоч кілька слів про цей учбовий заклад.

— А в спорті що нового?

О, ця тема для мене більш близька! Розповідаю, як проходили у нас зональні змагання в залік IV ювілейної Спартакіади УРСР з баскетболу, волейболу, боксу, про мотокрос на приз імені Кірова.

— Про штангістів детальніше...

Справа в тому, що Слава Прокопчук до служби в армії виступав на обласних змаганнях з важкої атлетики. Багатьох колег по помосту він часто згадує. Довго ми говорили про О. Богданова, А. Гру, М. Рудченка.

Настала моя черга задавати пита-

ня. Я цікавився життям Слави до армії, його службою.

— 2.

Це були музичні проводи. В повному розумінні слова. Провести свого товариша в армію прийшли друзі — учні й випускники музичного училища. Пісні та музика не затихали до півночі.

Відшуміла, як весняна злива, остання ніч під батьківським дахом.

До ранку не спалося, все в думках була майбутня служба. В сусідній кімнаті не спали й батько з матір'ю, потайки розмовляли. Чути було, як батько заспокоював матір...

...Уже й поїзд скоро зникне вдалині, а на пероні тріпотить на вітрі материна хустка:

— Щасливої дороги, сину.

У вікна вагона залітає степовий вітер. І пахне. Здається, ще ніколи він не був таким духмяним і рідним.

Поруч — хлопці. З ким із них доведеться завтра пліч-о-пліч стояти в строю?

— 3.

Хто служив в армії, той знає, що для солдата військова музика — то неспокійна, коли піднімає по тривозі, то бадьора, коли сповіщає новий район. Як Славі Прокопчуку, рядовому музичного взводу, випадає черга бути сигналістом, він любить спостерігати, яку «сигналка» має магічну силу.

... Ранок. Ще сплять у ка-

зармах солдатів. В цей час сон міцний і глибокий. Та раптом Славова труба посилає над тишею бадьору хвилю: «Вставай, вставай, форму зодягай!»

Коли Слава прибув до частини, його дружньо прийняли до себе сім'я музикантів. З одними він зійшовся ближче, ділився планами на майбут-

Сурмач

— ЯК СЛУЖАТЬ КІРОВОГРАДЦІ?

не, згадував рідні краї, з іншими просто був у добрих стосунках. А взагалі — всі гарні друзі. Єднає їх спільна робота в своєму «господарстві», як кажуть музиканти. Разом обладнали кімнату для релетцій, у підрозділах налагодили роботу хороших і музичних колективів. А коли збираються гості до шефів — учнів одного з технікумів, — готуються до цієї поїздки заздалегідь. Старший, який любить порядок у усьому, немає до чого присіпатися.

...Прощаємося. За кілька днів я буду в Кіровограді. Слава просить передати щирий привіт рідному місту...

В. ГАНЮКІЙ,

спецкор «Молодого комунара»,
Н-ська частина.

ХРОНІКА. ЗВИЧАЙНА

1949 рік. В останній раз десятикласник Іван Ковальов переступив поріг рідної Богданівської школи, що в Знамянському районі. Мати — колгоспниця мозолістими руками гладить синові плечі, бажая щасливої дороги. Попереду — вуз.

1951 рік. Кіровоградський педагогічний інститут. В групі другокурсників фізико-математичного факультету триумф: її студент Іван Ковальов — державний стипендіат.

1953 рік. На обличчях однокурсників радість і тривога: останній державний екзамен складено. В школах чекають діти. Хвилюється і Іван Ковальов: хочеться працювати в школі і вабити наукову роботу. Перемогло останнє. Іван Захарович Ковальов — асистент на кафедрі фізики.

1959 рік. Недоспані ночі позаду. Складено і кандидатські іспити. Кафедра обговорює посібник для студентів. Автор — старший викладач кафедри фізики І. З. Ковальов.

1962 рік. Розмова біля дверей деканату.

— Куди поспішаєш, Валю?

— До декана. Не любить Іван Захарович, коли запізнюються.

— Ну, ні пуха...

КАЛЕИДОСКОП ОСВІТИ

40 тисяч 700 учнів в усьому Єлисаветградському повіті було до Великої Жовтневої соціалістичної революції.

192 тисячі 832 учнів нараховувалося в області станом на 5 вересня 1966 року.

11 тисяч 129 випускників середніх шкіл цього року поповнять студентську та робітничу і колгоспну сім'ю.

П'ЯТНИЦЯ, 30 червня. Перша програма. 17.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма українського телебачення, присвячена Дню Кіровоградщини. (К). 18.30 — Телевізії. (К). 18.50 — «Увага! На порозі життя». (К). 19.00 — «Тисяча пародів». (К). 19.10 — «Вам, випускники! «Прощальний вальс». (К). 20.10 — Естафета новин. (М). 21.00 — Телефільм «Співає Медведь Аміранашвілі» та художній фільм «Бешкетливі повороти». (Кіровоград).

Друга програма. 11.00 — Телевізії. (К). 11.15 — Для школярів. Телевізійне агентство «Піонерія» (Ульяновськ). 11.45 — Для школярів. «Спалах». (М). 16.50 — Для школярів. «Тут зрештувалася революція». (Ленінград). 17.20 — «Республіка малює». «Діти та здоров'я Криму». (Сімферополь). 17.50 — Дніпровські новини. (Дні-

пропетровськ). 18.00 — Телесюжет. (Дніпропетровськ). 21.00 — 1. Тобі, білолицу. «Мартин Боруля». Спецталь Кіровського театру імені І. Франка. (К).

СУБОТА, 1 липня. Перша програма. 11.00 — Наш коментар. (К). 11.10 — Вам, випускники! «Прощальний вальс». (К). 12.10 — «Перша рукавичка». Художній фільм. (К). 15.30 — Для молодших школярів. «Телезайка». (М). 15.50 — Телевізії. (К). 16.10 — До 50-річчя Радянської влади, «Від лютого до Жовтня». «До віри Тимчасовому уряду підірвано». (Ленінград). 16.25 — Програма «Здоров'я». (М). 17.00 — Урочисте відкриття Спартакіади РРФСР. (Ленінград). 17.45 — «Навіолі м'яча». (М). 18.00 — Міжнародна товариська зустріч з футболу. СРСР — Марокко. 2-й тайм 18.45 — «На вогник». (Сочі). 20.00 — Теленовіни. (М). 20.30 — Кінопрограма. (М). 23.00 — Спартакіада УРСР. (К).

Друга програма. 11.00 — Спектакль для дітей. (Дніпропетровськ). 15.20 — «Екран сімейного життя». (Дніпропетровськ).

НЕДІЛЯ, 2 липня. Перша програма. 10.00 — Гімнатики для всіх. (М). 10.30 — Для дітей. Мультфільм. (М). 10.40 — Для школярів. «Мер'янина прем'єра». (М). 11.00 — Фестиваль дитячої творчості. (Вільнюс). 11.40 — «В світі мистецтв». «Передмістя Ленінграда». (Ленінград). 13.10 — Для молодших школярів. В. Каверін. «Пісочний годинник». Телевізійний спектакль. (Ленінград). 13.50 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 14.30 — Всесоюзний фестиваль самодіяльного мистецтва. «Серед рівнин». Свято пісні і танцю. (Вільнюс). 15.10 — Теленовіни. (М). 15.30 — «Музичний кіоск». (М). 16.00 — Наше офіційне. (К). 16.05 — «Перша рукавичка». Художній фільм. (К). 17.25 — «ТЕК-67». (К). 17.45 — Українські народні пісні. (К). 18.25 — «Клуб кіномандрівників». (М). 19.20 — «Хода ювілейного року». (М). 20.00 — Спартакіада Молодшої РСР. (Кишинів). 20.20 — Легкоатлетичні змагання Польща — СРСР. (Польща). 22.00 — «ЕКСПО-67». (М). 22.10 — Естрадний вечір. (К).

Редатор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського
обкому ЛКСМУ.